

РЕШЕНИЕ

№ 18252

гр. София, 29.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 10.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разглежда дело номер **6768** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка счл. 26, ал. 4 от Закона за гарантиране на вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР).
Образувано е по жалба на от К. Д. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес, [населено място] 1619, [улица] срещу Разпореждане № 4506 - 40 - 17/19.04.2024 г. на Директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ, с което е отказано на жалбоподателката изплащане на гарантирано вземане.

Счита, че издаденият индивидуален административен акт е в противоречие с материалния закон и при издаването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Жалбоподателят в жалбата си до съда заявява, че по отношение на него са налице основанията за изплащане на гарантирано вземане, касателно дължими трудови възнаграждения. Излага, че с Решение № 16/09.01.2024 г. по т. д. № 2022001000897/22 г. на Апелативен съд - С., „Диджиталресърч“ ЕООД е обявен в несъстоятелност с начална дата на неплатежоспособност 09.12.2019 г. но решението не е влязло в законна сила и не може да породи правни последици. Твърди, че в обжалваното разпореждане формално е обсъден представения изпълнителен лист, издаден от СРС, 71 състав по гр. дело № 62934/2018 г. а съгласно този изпълнителен лист „Диджиталресърч“ ЕООД е осъден да й заплати неизплатените трудови възнаграждения за периода януари 2018 г. до април 2018 г. Моли за отмяна на разпореждането и връщане преписката на органа със задължителни указания за извършване действия по изплащане на гарантираното вземане на жалбоподателя. В съдебно заседание жалбоподателят, чрез

процесуалния си представител адв. К. поддържа исканията си, изложени в жалбата. Претендира разноски.

Ответникът - директорът на Фонд "Гарантиране на вземанията на работниците и служителите" при НОИ, представляван от процесуален представител юрисконсулт М., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

К. Д. Т. е подала Заявление - декларация с вх. № 4502-21-14/13.02.2024 г. на ТП на НОИ - С. град за отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, с прекратено трудово правоотношение, считано от 12.04.2018 г. с „Диджиталресърч“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /дружество с открито производство по несъстоятелност, вписано в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел /ТРРЮЛНЦ/ на 10.01.2024 г./.

До К. Т. е изпратено Писмо изх. № 4507-71-14 # 2/15.03.2024 г. от ТП на НОИ С.-град, с което жалбоподателката е уведомена, че е извършена проверка на осигурителя „Диджиталресърч“ ЕООД за начислени и изплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, която е приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-01550127/06.03.2024г.

В резултат по така подаденото заявление е издадено от Директора на ФГВРС оспореното Разпореждане № 4506-40-17/09.04.2024 г., с което е отказано изплащането на претендираното гарантирано вземане със следните мотиви:

Административният орган се позовава на съдържанието на разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР, че гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните шест начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано в Търговския регистър съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност.

Изложил е също, че при проверка в ТРРЮЛНЦ е установено, че с Решение № 16 от 09.01.2024 г. по т. д. 20221001000897/2022 на Апелативен съд - С. „Диджиталресърч“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е обявено в несъстоятелност с начална дата на неплатежоспособност 09.12.2019 г.

Отразено било, че при проверка в регистъра на трудовите договори е установено, че трудовото правоотношение на К. Д. Т. е прекратено, считано от 12.04.2018 г., т.е. извън последните 36 месеца, предхождащи датата на вписване в ТРРЮЛНЦ на съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност на „Диджиталресърч“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

Решаващият орган посочва, че изложените факти и обстоятелства изключват възможността за дължими от работодателя начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения за периода от 31.12.2020 г. до 31.12.2023 г., чиято преценка регламентира разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР (последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано в Търговския регистър съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност), поради което липсва правно основание за изплащане на гарантирани вземания на К. Д. Т., ЕГН: [ЕГН].

Представеният от заявителката като доказателство Изпълнителен лист издаден от Софийски районен съд на името на К. Д. Т. е неотносим към предмета на настоящото производство. Видно от съдържанието му, „Диджиталресърч“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е осъден да заплати на К. Д. Т. неизплатени трудови възнаграждения за периода от месец януари 2018 г. до месец април 2018 г., чиято дължимост е призната предвид Протокол издаден от Софийски районен съд, 2-ро гражданско отделение, 71-ви състав от 27.03.2019 г. по гр.д. № 62934 по описа за 2018 г. на СРС.

В тази връзка е прието, че тези вземания не са гарантирани от ЗГВРСНР, тъй като касаят период от време, който е извън законоустановения 36 месечен срок по см. на чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното разпореждане е издадено от компетентния за това орган съгласно чл. 26, ал. 3, вр. с, ал. 1 от ЗГВРСНР, Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“. Разпореждането е издадено в изискуемата от закона форма, като съдържа фактически и правни основания за издаването му. При издаването на обжалваното разпореждане, не е допуснато нарушение на административнопроизводствените правила, като съдът счита, че разпореждането е постановено в съответствие с материалния закон и целта на закона.

За да наложи тези изводи, съдът взе предвид съвкупността от всички доказателства, съдържащи се в административната преписка, както и събраните такива в хода на съдебното дирене.

Спорът не е по фактите, а по правилното приложение на закона.

Административното производство е било инициирано от страна на К. Т. в рамките на предвидения за това преклузивен срок по чл. 25 от ЗГВРСНР, считано от датата на вписване на решението по чл. 6 от ЗГВРСНР, а именно датата на обявената несъстоятелност на бившия работодател на жалбоподателя. Съгласно чл. 4 от ЗГВРСНР, право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя, за който е открито производство по несъстоятелност, независимо от срока на правоотношението и от продължителността на работното време. Отделно от това, следва да се има предвид и че след измененията на чл. 4 ЗГВРСНР от 2017 г., с § 41 от ПЗР на Закона за пазарите на финансови инструменти, в сила от 16.02.2018 г., се добавя хипотезата, че в случаите, когато е налице прекратено трудово правоотношение в срок по - дълъг от три месеца преди датата на вписване в Търговския регистър на решението по чл. 6 ЗГВРСНР, както е в случая, се гарантират само вземанията, които са начислени, но неизплатени за периоди след 31.01.2015 г. В случая, жалбоподателят е претендирал действително заплащане на гарантирани вземания за период след 31.12.2015 г., а именно такива за периода месец януари 2018 г. до месец април 2018 г., но същевременно съгласно с чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6 от ЗГВРСНР. Разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР освен размера, до който са гарантирани вземанията на работниците и служителите, определя и конкретен период от време, за който се гарантират начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения до размер на шест такива. Моментът, от който следва да се счита въпросният ограничен от закона период е датата на вписване на решението относно несъстоятелността, или в случая 09.12.2019 г. Следователно и както съвсем

точно е посочено в оспореното разпореждане, периодът от 36 месеца по чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР, в рамките на който именно следва да попадат вземанията на работниците и служителите, за да бъде гарантирано изплащането им в предвидения в същата разпоредба размер, започва от 31.12.2020 г. и е до 31.12.2023 г., включително. Ето защо и претендираното от фонда изплащане на начислени, но неизплатени възнаграждения и обезщетения през 2018 г., в случая не могат да са предмет на плащане по закона, защото периодът на начисляването им попада извън 36-месечният период по чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР. В резултат от изложеното тези вземания не могат да се считат за гарантирани по смисъла на закона. От доказателствата по делото се установява, че в срока по чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР обявеният в несъстоятелност работодател не е начислил в полза на работника трудови възнаграждения и/или обезщетения, понеже вече е било прекратено трудовото му правоотношение и затова и за К. Т. не е възникнало право на изплащане на гарантирани вземания. Гарантираните по закона вземания не покриват пълния размер на начислените, но неизплатените трудови възнаграждения по трудовия договор и/или парични обезщетения, дължими от работодателя.

Както бе изложено административното производство е било инициирано от страна на жалбоподателя в рамките на предвидения за това преклузивен срок по чл. 25 от ЗГВРСНР, считано от датата на вписване на решението по чл. 6 от ЗГВРСНР, а именно датата на обявената несъстоятелност на бившия работодател на жалбоподателя. Тази хипотеза не може да бъде тълкувана разширително, поради което възражението, че с решение № 16/09.01.2024 г. по т. д. № 2022001000897/22 г. на Апелативен съд - С. , „Диджиталресърч“ ЕООД е обявен в несъстоятелност с начална дата на неплатежоспособност 09.12.2019 г. и от справка в Търговския регистър, решението на АС - София по т.д. № 2022001000897 / 22 г. не е влязло в законна сила и не може да породи правни последици е неоснователно.

Съгласно чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР, гарантираните вземания на работниците и служителите са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Директорът на фонда отказва изплащането на гарантираното вземане, когато не са налице условията по този закон / чл. 26, ал. 3 от ЗГВРСНР/. Доколкото в случая нито в административното, нито в съдебното производство се установи наличието през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано съдебното решение за несъстоятелността, на начислени, но неизплатени в полза на жалбоподателката трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя, правилно и в съответствие с материалния закон директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" при НОИ се е произнесъл с отрицателен акт по подаденото заявление за изплащане на гарантирано вземане.

В тази насока е и практиката на ВАС по приложението на чл. 22 от ЗГВРСНР, обективизирана например в решение № 17232/2013 г. по адм. д. № 12534/2013 г. и Решение № 17335/2013 г. по адм. д. № 12840/2013 г. на ВАС.

Следва да се отбележи, че жалбоподателят е предявил претенцията си и е издаден изпълнителен лист, от СРС, 71 състав по гр. дело № 62934/2018 г. Съгласно този изпълнителен лист „Диджиталресърч“ ЕООД е осъден да заплати на Т. неизплатените трудови възнаграждения за периода януари 2018 г. до април 2018 г.

Предвид изложените съображения съдът намери, че оспореното разпореждане е законосъобразно издадено и поради това жалбата на К. Т. следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и по отношение на ответника се следва присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото е поискано. Затова и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ ще следва на ответната страна да се присъди юрисконсултско възнаграждение от 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес, [населено място] 1619, [улица] срещу Разпореждане № 4506 - 40 - 17/19.04.2024 г. на Директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ, с което е отказано изплащане на гарантирано вземане.

ОСЪЖДА К. Д. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес, [населено място] 1619, [улица] да заплати на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" при НОИ сумата от 100 лв. /сто лева/, съставляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: